

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 13C/96/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216209033
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Gašpirová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1216209033.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II pred sudcom Mgr. Zuzanou Gašpirovou v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zast.: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, Nám. Biely kríž 3, P.O. BOX 39, 830 03 Bratislava proti žalovanému: Relax Inn West, a. s., Seberíniho 2, 821 03 Bratislava, IČO: 44 244 479, zast.: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, o zaplatenie 1.924,- EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.924,- EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 27.5.2016 do zaplatenia, do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, z a m i e t a .

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.5.2016 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.924,- EUR s príslušenstvom.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. X/XXXX vydaným Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č.k. F.-XXX/XXXX-XX/XXXX vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Išlo predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach, ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, a to konkrétne časť II., sekcia B, odsek 2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia O. J. D. V. Š., v štandarde hotel 3*. Žalovaný v zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom 37 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca navrhol žalovanému uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy na použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií SR (ďalej len "ZHR SR") príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Rokovania medzi žalobcom a ZHR SR o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy v roku 2015 boli neúspešné. Žalobca vyzval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené

používanie spravovaných predmetov ochrany a k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Keďže žalovaný bezdôvodné obohatenie nevydal, žalobca žiadal za rok 2015 bezdôvodné obohatenie v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z.z. vo výške dvojnásobku odmeny určenej v zmysle sadzobníka licenčných odmien v sume 962,- EUR (37 x 26,- EUR), t.j. v celkovej výške 1.924,- EUR.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca neuviedol aké konkrétne diela šíril technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, a teda či tieto diela sú dielami autorov, ktorí boli združení v autorskej spoločnosti žalobcu. Prenosom sa rozumie šírenie, resp. predvedenie diel technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne. Verejným použitím predmetov ochrany by sa tak malo rozumieť také šírenie, resp. predvedenie diel technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, ktorým sa zasahuje do verejnej sféry. Pod pojmom verejnosť sa rozumejú individuálne neurčené osoby, zároveň musí ísť o významný počet osôb. Autorský zákon nedefinuje presný počet osôb pre naplnenie pojmu verejnosť. Trestný zákon v § 122 ods. 2 písm. b) považuje trestný čin za spáchaný verejne, ak je spáchaný pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami. Analógiou iuris možno dospieť k záveru, že podľa slovenského právneho poriadku sa pod pojmom verejnosť rozumejú minimálne tri fyzické osoby. Hotelové zariadenie žalovaného poskytuje ubytovanie v izbách, ktoré sú dvoj lôžkové, čo znamená, že v hotelovej izbe sa nemôžu súčasne nachádzať viac ako dve ubytované osoby, pričom žalovaný zdôraznil súkromnú povahu hotelových izieb. Pojem verejnosť možno vykladať ako individuálne neurčený počet osôb, nie je teda dôvodné považovať nešpecifikovaný prenos neurčených diel ako verejný, keďže hotelové zariadenie vie presne identifikovať hotelových hostí, ktorí využili ubytovacie služby. V oprávnení na výkon kolektívnej správy udelenom žalobcovi sa uvádza, že žalobca má právo na výkon dobrovoľnej kolektívnej správy práv, a to aj v odbore verejného prenosu viacerých predmetov ochrany uvedených v oprávnení. Žalobca pri získavaní licenčných poplatkov mal záujem navodiť stav, podľa ktorého vykonáva povinnú kolektívnu správu práv, t.j. že verejný prenos diel je povinne kolektívne spravované právo a na tomto základe vyberal licenčné odmeny. Žalobca by mohol uzatvárať licenčné zmluvy iba za autorov, s ktorými má uzavretý zmluvný vzťah, čo znamená, že na to, aby mu vznikol nárok na prijatie poplatku za licenciu, musí preukázať, či a ktoré konkrétne diela boli verejne prenášané žalovaným a v akom rozsahu. Nie je jasné, na akom základe žalobca vyberá poplatky za verejný prenos predmetov ochrany technickými prostriedkami, resp. na akom základe dospela k určeniu výšky poplatkov za jednotlivé licencie, keďže sadzobníky poplatkov organizácii kolektívnej správy práv nie sú schvaľované Ministerstvom kultúry SR. Nie je zrejmé z akého zákonného ustanovenia vychádza princíp výpočtu licenčnej odmeny v sume 26,- EUR ročne za zvukovo-obrazové zariadenie v 3-hviezdičkovom hoteli, išlo o plošnú ročnú odmenu za technické zariadenie bez ohľadu na ukazovateľ obsadenosti predmetnej hotelovej izby. Licenčná odmena, ktorú požaduje žalobca (ak by súd určil, že dochádza k verejnému prenosu diel), by sa mala pomerne krátiť podľa dní obsadenosti hotelovej izby a podľa skutočne uskutočneného prenosu diel autorov zastúpených žalobcom v dňoch obsadenosti hotelovej izby. Je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že na Slovensku má v súčasnosti udelenú licenciu päť organizácii kolektívnej správy práv, z čoho vyplýva možnosť pre každú takúto organizáciu vyberať licenčné odmeny. Think-thank European Information Society Institute zbieral viac ako dva roky od autorov, vedcov a používateľov ich skúsenosti s organizáciami kolektívnej správy práv ako autorská spoločnosť E., resp. ďalšie (Q., Q.), pričom v následnej správe uviedol, že súčasná kolektívna správa práv autorov je maximálne netransparentná a niekedy až dvojnásobne drahá oproti priemeru ostatných členských štátov EÚ; systém stanovovania odmien je v praxi často arbitrárny a nespravodlivý. OKS si pri výbere peňazí v mnohých prípadoch protiprávne osvojujú pozíciu orgánu verejnej moci a neraz sa neštítia aj zastrážovania úkonmi, na ktoré nie sú oprávnené. Kontrola nad týmito organizáciami je zároveň nedostatočná a nedostatočná je aj úroveň informovanosti verejnosti o otázkach autorského práva. Požadovanie bezdôvodného obohatenia v dvojnásobnej výške odmeny sa javí ako rozporné s Ústavou SR.

4. Žalobca následne prostredníctvom vyjadrenia doručeného súdu dňa 5.9.2016 poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. XXXX/XX/ES z 22. mája 2001, podľa ktorej sa duševné vlastníctvo považuje za integrálnu súčasť vlastníctva. S vlastníctvom iných, v danom prípade s dielami autorov, je možné nakladať len na základe súhlasu vlastníka, resp. jeho zástupcu, a to na základe súhlasu získaného pred tým, ako k nakladaniu s vlastníctvom iných dôjde. Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana c/ a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05, v ktorom uviedol, že "hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady

XXXX/XX/ES z 22. mája 2001, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice." Taktiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, v ktorom uviedol, že "prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos ...". Komisia ES vo svojej výzve z 18.10.2005 zaslanej MZV ČR vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je sprístupňovaním verejnosti, teda verejným prenosom a vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv. Tzn. ak mal žalovaný v izbách určených na ubytovanie hostí umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené prijímačom, tak týmto samotným dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu. Žalobca mal vedomosť, že žalovaný uzavrel licenčné zmluvy s inými organizáciami kolektívnej správy, a to Q. T. Q.. Po celú dobu rokovania žalovaný v zastúpení ZHR SR nevykonával požiadavku ani neodkazoval na potrebu preukázania zoznamov autorov a už vôbec nie zoznam diel. Kolektívna správa práv bola zavedená zákonom č. 283/1993 Z.z. o kolektívnej správe práv, pričom z dôvodovej správy vyplýva, že cieľom právnej úpravy bolo vytvoriť inštitút na praktickú realizáciu práv priznaných autorským zákonom, ktoré sa v niektorých oblastiach dali uskutočniť len s neúmernými ťažkosťami alebo ich nositelia práv prakticky vôbec nemôžu realizovať sami. Išlo o uplatňovanie tzv. druhotných práv. V zmysle autorského zákona sú organizácie kolektívnej správy jedinými subjektmi, ktoré môžu s používateľmi uzatvárať hromadné, príp. kolektívne licenčné zmluvy. V zmysle právnej úpravy a jej princípov nie je potrebné ani žiaduce alebo možné, aby sa pred uzatvaraním hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy pre daný prípad použitia diel jednotlivito preukazoval presný výpočet spravovaných predmetov ochrany. Ak chce používateľ používať predmety ochrany a ak je pre daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný plniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil. Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je postačujúce preukázať, že do autorského práva sa neoprávnenne zasiahlo, pričom výška bezdôvodného obohatenia je autorským zákonom pevne určená. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia žalobca vychádzal z toho, aká bola obvyklá odmena za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu žalovaného do práv autorov zastupovaných žalobcom, teda zo sadzobníka zverejneného na stránke žalobcu a z počtu zvukovoobrazových zariadení žalovaného v hotelovom zariadení. K duplicitne spravovaných práv medzi jednotlivými organizáciami nedochádza, čo potvrdilo aj Ministerstvo kultúry SR (keďže žalobca vykonáva správu práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, pričom Q. vykonáva správu práv k hudobným dielam a Q. k právam výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv). V akom rozsahu žalovaný po získaní licencie reálne prijímal a sprostredkoval verejný prenos je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu, nepodstatné. Hromadnou licenčnou zmluvou žalobca udeľuje používateľom súhlas na používanie predmetov ochrany, používateľ získa právo používať diela verejným prenosom, nemá povinnosť licenciu využívať, je na používateľovi, do akej miery právo využíva a žalobca nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Výška bezdôvodného obohatenia je pevne stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Uvedená právna úprava bola prijatá zákonom č. 289/2013 Z.z., kedy podstata tohto ustanovenia spočívala v sprísnení postihovania neoprávneného zásahu do autorského práva a jeho úlohou je odradzovať používateľov od porušovania autorských práv.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi - oprávnením na výkon kolektívnej správy zo dňa 11.5.2010, sadzobníkom autorských odmien za použitie literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým a audiovizuálnym diel, výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 7.10.2015, výzvou Komisie adresovanej MZV ČR zo dňa 12.10.2005, emailovou komunikáciou medzi žalobcom a ZHR SR, stanoviskom Ministerstva kultúry SR k problematike sadzobníkov odmien zo dňa 20.5.2015, listom ZHR SR zo dňa 10.7.2015, zoznamom autorov spravovaných žalobcom a partnerských organizácii kolektívnej správy s recipročným zastupovaním, stručným prehľadom pre členov ZHR o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy zo dňa 26.5.2015, spoločnou správou výborov NR SR k zákonu č. 289/2013 Z.z., vyjadrením SOZA zo dňa

23.9.2016, rozsudkami OS BA II č.k. 12C/358/2015-142, KS v Plzni zo dňa 11.10.2016, Mestského súdu v Prahe zo dňa 15.6.2016, OS TN č.k. 21C/25/2016-62, OS PB č.k. 3C/80/2016-257, informáciou z web stránky žalovaného o počte technických zariadení, analýzou KPMG o licenčných platbách hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom z 9/2016, hromadnou licenčnou zmluvou uzavretou medzi SOZA a žalovaným zo dňa 10.3.2011, správou EISI o fungovaní OKS na Slovensku z 9/2014 a ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalobcovi bolo udelené Ministerstvom kultúry SR oprávnenie č. X/XXXX zo dňa 11.5.2010 o.i. na dobrovoľnú kolektívnu správu podľa autorského zákona v odbore verejný prenos literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych diel atď. Žalobca vo svojom sadzobníku stanovil výšku sadzby licenčnej odmeny za použitie diel verejným prenosom v hoteloch *** v sume 26,- EUR za jedno zvukovoobrazové zariadenie. Žalovaný na svojej web stránke uvádza, že v ubytovacom zariadení ponúka 35 dvojlôžkových izieb a 2 apartmány s LCD TV káblovým príjmom.

7. Žalobca prostredníctvom listu zo dňa 7.10.2015 vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona.

8. Z emailovej komunikácie medzi žalobcom a generálnym sekretárom ZHR SR vyplýva, že ZHR SR predložilo návrh na vysporiadanie odmien pre svojich členov paušálnou sumou vo výške 1.000,- EUR, čo výbor E. jednohlasne odmietol. ZHR SR listom to dňa 10.7.2015 opätovne žiadal žalobcu o prehodnotenie finančných požiadaviek, pričom sa nebránilo možnosti uzavretia kolektívnej hromadnej licenčnej zmluvy pri rešpektovaní ich oprávnených záujmov.

9. Komisia ES prostredníctvom listu zo dňa 12.10.2005 adresovaného Ministerstvu zahraničných vecí ČR uviedla, že zákonom č. 81/2005 Sb. bolo do Autorského zákona zavedené nové ustanovenie, ktoré vyňalo hotelové izby a iné podobné zariadenia z povinnosti žiadať nositeľov práv o povolenie k verejnému prenosu diel, výkonu zvukových nahrávok a audiovizuálnych diel pomocou rozhlasového alebo televízneho vysielania. Komisia sa domnievala, že toto ustanovenie nebolo v súlade s čl. 3 ods. 1, 2 a čl. 5 ods. 5 smernice XXXX/XX/ES.

10. Ministerstvo kultúry SR vo svojom stanovisku zo dňa 20.5.2015 uviedlo, že vzťah medzi OKS a používateľom je vzťahom súkromnoprávnym, ktorého súčasťou je aj určovanie odmien za použitie predmetov ochrany. Nie je v kompetencii ministerstva zasahovať do súkromnoprávných licenčných vzťahov zúčastnených subjektov. V prípade, ak nedôjde k dohode zmluvných strán na obsahu licenčnej zmluvy, v zmysle § 82 AZ sú zmluvné strany oprávnené obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy.

11. ZHR SR prostredníctvom dokumentu - prehľad pre členov zväzu o poplatkoch OKS zo dňa 26.5.2015 odporučilo neuzatvárať licenčnú zmluvu so žalobcom.

12. Q. v liste zo dňa 23.9.2016 uviedla, že dňa 7.6.2013 so žalovaným uzavrela hromadnú licenčnú zmluvu o použití hudobných diel verejným vykonaním a verejným prenosom na dobu neurčitú. Pred jej uzatvorením nepreukazovala žalovanému zoznam autorov a nositeľov práv, ktorých zastupuje ani zoznam predmetov ochrany. Q. na web stránke viedla zoznam všetkých zastupovaných členov a čakatelov, ktorých na základe dohôd zastupovala a tento zoznam bol prístupný verejnosti.

13. Súdu bola predložená analýza licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy z 9/2016 vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o. Cieľom bolo analyzovať spôsob a výšku poplatku kolektívnym správcom a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatkov odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Dokument bol rozdelený do troch častí, v prvej sa zaoberal analýzou situácie vo vybraných krajinách - SR, ČR, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Švajčiarsko, Taliansko a Španielsko. Druhá kapitola sa zaoberala porovnávacou analýzou medzi vybranými krajinami a Slovenskom. V záverečnej kapitole bola multikriteriálna analýza, podľa ktorej bola zhodnotená výška poplatkov. Výstupom šetrenia bol odhad vhodnej výšky poplatkov ubytovacích a reštauračných zariadení kolektívnym správcom na Slovensku vrátane systému výberu poplatkov.

14. Súdu bola taktiež predložená Správa o fungovaní organizácií kolektívnej správy na Slovensku z 9/2014 vypracovaná European Information Society Institute, v ktorej autori zhrnuli súčasný stav fungovania OKS, poukázali na konkrétne problémy a zhrnuli 12 návrhov na zmenu.

15. Žalobca v priebehu konania súdu predložil rozsudky Okresného súdu Bratislava II č.k. 12C/358/2015-142, Krajského súdu v Plzni zo dňa 11.10.2016, Mestského súdu v Prahe zo dňa 15.6.2016, Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/25/2016-62, Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3C/80/2016-257, kedy súdy rozhodovali o obdobných nárokoch organizácie kolektívnej správy a žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

16. Právna zástupkyňa žalobcu v rámci svojho prednesu uviedla, že u žalovaného nesporne dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu. Žalovaný zastúpený ZHR SR nikdy nespochybnil existenciu verejného prenosu ani potrebu preukazovania zoznamov nositeľov práv a predmetov ochrany, išlo o účelovú obranu. Naopak ZHR SR svojich členov v roku 2015 informovalo o povinnosti mať vysporiadané povinnosti medzi žalobcom a zároveň ich informovalo, že pripravuje žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný teda mal vedomosť o svojich povinnostiach. Pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu, trvala na tom, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom kolektívne spravovaným, ako to vyplýva z autorského zákona č. 618/2003, a to § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i), j), k) a § 84 ods. 1. Poukázala aj na jednoznačné právne závery súdov, kedy nespochybňovali legitimáciu organizácií kolektívnej správy pri podávaní žalôb, naopak akceptovali ju bez akýchkoľvek pochybností. Požiadavka žalovaného na predkladanie zoznamov a predloženie tisícok a s ohľadom na recipročné zastúpenie aj státisícov zahraničných nositeľov práv je v rozpore s princípom kolektívnej správy. V kontexte právnej úpravy je nelegitímna a šikanózna. Aj v založených rozsudkoch súdy konštatujú, že nie je potrebné dokazovanie aké požaduje žalovaný. Osobitne poukázala aj na nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 2186/14 bod 32, v zmysle ktorého ústavný súd konštatoval, že by bolo proti zmyslu a účelu kolektívnej správy, aby organizácia kolektívnej správy preukazovala zoznamy. Je postačujúce keď druhovo špecifikuje predmety ochrany a nositeľov práv. Poukázala aj na písomné vyjadrenie inej organizácie kolektívnej správy v skutkovo a právne obdobnej veci na OS Považská Bystrica, kedy táto organizácia oznámila súdu, že nepredkladala zoznamy nositeľov práv a predmety ochrany, keďže je to v rozpore s autorským zákonom. Žalovaný uvádzal, že žalobca nepreukázal, aké predmety ochrany boli v roku 2015 v televíznom vysielaní. Je notoricky známe, že súčasťou každého televízneho vysielania musia byť práve diela autorov zastúpených žalobcom. Je technicky absolútne vylúčené, aby pri audiovizuálnom diele nebolo použité dielo režiséra, choreografa, scenáristu a pod. Z povahy veci je teda zrejmé, že žalobca dokonca zastupuje takých nositeľov práv a spravuje také predmety ochrany, ktoré tvoria výraznú a podstatnú zložku televízneho vysielania. Bez týchto diel by televízne vysielanie neexistovalo. Založila do spisu štatistiku použitia predmetov ochrany na základných slovenských TV staniaciach v roku 2015, išlo o 178 223 položiek, čím preukazovala nezmyselnosť dokazovania, ktoré požadoval žalovaný. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od obvyklej odmeny, súd má preto skúmať, za akú odmenu v obvyklom čase došlo zo strany žalobcu k uzatváraniu dohôd. Obvyklá odmena môže byť totiž len taká, za akú sa skutočne poskytovali licencie v rozhodnom období. Žalobca uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv. Pri týchto zmluvách sa vychádzalo zo sadzobníka žalobcu, a preto odmena obvyklá v danom čase je odmena podľa sadzobníka žalobcu. Žalovaný namietal dvojnásobok obvyklej odmeny ako výšku bezdôvodného obohatenia s tým, že ide o úpravu, ktorá je rozporná s ústavou, pričom trvala na tom, že táto úprava je súladná s Ústavou a s právom EÚ a poukázala na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, osobitne bod 58 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1, v zmysle ktorých je potrebné, aby štáty EÚ prijali takú právnu úpravu, ktorá zabezpečí prísny a účinný systém ochrany práv a ktorá bude mať odrádzajúci účinok. Tiež poukázala na právnu úpravu ČR, ktorá má zavedený takýto istý právny inštitút už od roku 2001 a je všeobecne súdmi rešpektovaná, a to aj Ústavným súdom ČR. Poukázala aj na § 458 a) OZ, v zmysle ktorého, ak dôjde k porušeniu práva duševného vlastníctva a nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie sa použije ustanovenie § 442 a) ods. 2, t.j. výška sa určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná. Tzn., že aj podľa tejto všeobecnej právnej úpravy je pri akomkoľvek porušení práva duševného vlastníctva náhrada minimálne vo výške licencie. Žalovaný verejne deklaroval verejný prenos predmetov ochrany tým, že svojim klientom ponúkal ubytovanie v ubytovacích jednotkách vybavených LCD TV s káblovým príjmom. Napriek tomu, že bezdôvodné obohatenie sa odvíja od obvyklej odmeny, teda nie od primeranej odmeny, ako tvrdil žalovaný, poukázala na to, že pri tvorbe sadzobníkov je významný charakter toho ktorého použitia, počet zastupovaných nositeľov práv, rozsah typov predmetov ochrany, rozsah predmetov ochrany a mimoriadne dôležitým kritériom je váha a význam a charakter jednotlivých zložiek

predmetov ochrany, tzn. autorsko-tvorivá zložka. V prípade, že by akýkoľvek používateľ mal záujem o získanie licencie napr. na počítačový program na spracovanie účtovníctva, tak si zistí poskytovateľov, ich podmienky a rozhodne sa ktorý program chce používať. V prípade ďalšieho verejného prenosu je právna situácia odlišná, kedy do právnej úpravy vstupuje prvok verejného práva. Na jednej strane autori ako držiteľia absolútnych práv majú právo rozhodnúť sa, za akých podmienok a za akú odmenu umožnia iným používať diela, na druhej strane používateľ môže získať súhlas na použitie ich diel výlučne od OKS, ktorej štát pre daný okruh nositeľov práv poskytol zákonné oprávnenie. Na vyváženie postavenia používateľa a pre ochranu používateľa, ktorý nesúhlasí s podmienkami OKS a napriek tomu chce predmety ochrany legálne používať, je daná zákonná možnosť podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Zákonodarca tak dáva zdanlivo dominantnému a monopolnému postaveniu OKS takýto korektív. Žalovaný nerozlišuje dve skupiny práv chránených autorským zákonom - autorské práva a práva súvisiace s autorskými právami. Prvá skupina sa týka výslovne autorov diel a požíva vyššiu právnu ochranu. Autori majú zásadne podľa § 18 ods. 2 AZ právo udeľovať súhlas na použitie predmetov ochrany a za udelenie takéhoto súhlasu majú nárok na licenčnú odmenu. Druhá skupina práv sú práva súvisiace s autorskými právami, ktoré sú aj samostatne upravené v AZ, ide o výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovoobrazových záznamov. Táto skupina nositeľov práv neudeluje predchádzajúci súhlas, neuzatvárajú sa s nimi zmluvy na základe ktorých majú nárok na licenčnú odmenu, ale za použitie predmetov ochrany majú nárok na tzv. primeranú odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany. Kým autori udeľujú predchádzajúci súhlas, teda licenciu, a to či licenciu používateľ využije plne alebo čiastočne, je už na používateľovi, avšak pri primeranej odmene je nárok za skutočné použitie predmetov ochrany. Žalobca podobne ako Q. zastupuje autorov, preto nezohľadňuje využitie licencie teda obsadenosť ubytovacieho zariadenia, Q. zastupuje výkonných umelcov, a preto zohľadňuje obsadenosť. Všetky OKS v SR zohľadňujú kategóriu ubytovania. Takéto kritérium žalovaný zjavne akceptoval pri iných OKS. Je bežné, že v zariadeniach vyššej kategórie spotrebiteľia dostanú také isté plnenie za vyššiu cenu ako napr. nápoje, vysmážený syr a je to všeobecne považované za neodporujúce mravom. Žiadna OKS v SR kritérium, či je ubytovacie zariadenie v meste alebo na dedine, nezohľadňuje. Je pravdou, že v ČR je zohľadňovaná takáto skutočnosť, a to z toho dôvodu že je to zakotvené v právnej úprave. Žalobca v súlade so svojím sadzobníkom poskytuje zľavy zhruba za rovnakých podmienok ako ostatné OKS, kedy používatelia môžu získať zľavu v prípade uzatvorenia zmlúv do určitej lehoty, pokiaľ nie sú dlžníkmi a ak splnia tieto dve podmienky, tak sa zohľadňuje aj počet technických zariadení. V prejednávacom prípade mal žalovaný získať osobitnú zľavu 40 % zo sadzobníka, v prípade že by bol uzatvoril jeho zástupca, teda ZHR kolektívnu licenčnú zmluvu. Pokiaľ žalovaný nesúhlasil so sadzobníkom a chcel používať predmety ochrany, mal možnosť postupovať v súlade so zákonom. Túto možnosť nevyužil a sám sa vedome postavil do pozície neoprávneného používateľa. S tvrdením, že nie je určený žiadny rámec činnosti OKS žalobca nesúhlasil a aj tento prípad je dôkazom toho, že inštitút kolektívnej správy je dôvodný, v opačnom prípade by autori a nositelia práv nemali žiadnu šancu reálnej ochrany. Žalobca je účastníkom viacerých súdnych sporov v skutkovo a právne obdobných veciach. Vo viacerých sporoch boli podané návrhy na prerušenie konania tak, ako v tomto konaní (z dôvodu návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom SR z dôvodu nesúladu právnych predpisov s ústavou). Ani jeden súd takémuto návrhu nevyhovel. Žalobca bol názoru, že tak ako v iných konaniach, aj v tomto konaní sa žalovaný snažil dosiahnuť prietahy v konaní podávaním procesných návrhov, ktoré nie sú dôvodné.

17. Právny zástupca žalovaného v rámci svojho prednesu uviedol, že žalovaný je členom ZHR SR, ktoré stále rokuje alebo sa snaží rokovať so žalobcom o usporiadaní vzťahov v súvislosti s nárokmi žalobcu za rok 2015. Na podporu týchto tvrdení založil návrh listu z 4.11.2016, na ktorý ZHR nedostal odpoveď. K priloženému listu bola pripojená aj časť analýzy licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy. Táto analýza je zo septembra 2016 a vypracovala ju renomovaná spoločnosť KPMG, ktorá patrí do tzv. veľkej svetovej štvorky. Z uvedenej analýzy vyplýva, že poplatky požadované žalobcom nie sú obvyklé, aspoň pokiaľ ide o licenčné odmeny, resp. náhrady vyžadované organizáciami kolektívnej správy vo vybraných krajinách EÚ. Pre účely analýzy boli použité údaje z Talianska, Francúzska, Nemecka, Rakúska, Španielska, Švajčiarska a ČR. Išlo o krajiny, kde kolektívna správa autorov je dlhodobo uplatňovaná a systém kolektívnej správy je pomerne stabilný. Zo záverov tejto analýzy vyplýva, že mesačná výška poplatkov za jednu izbu sa v modelovom ubytovacom zariadení pohybovala od 30 centov vo Švajčiarsku až po 7,30 EUR na SR. SR mala najvyššiu sadzbu pri všetkých sledovaných prípadoch. Aby boli hodnoty vstupujúce do analýzy porovnateľné, táto analýza pracovala s ukazovateľom hrubého domáceho produktu na osobu podľa parity kúpnej sily. Z výpočtu vyplynula priemerná výška mesačného poplatku prepočítaná za jednu izbu celkom 1,41 EUR. Tento

poplatok je zvažovaný za celé ubytovacie zariadenie, teda vrátane spoločných priestorov a hotelovej reštaurácie pre všetkých kolektívnych správcov spolu. Priemerná výška poplatku v SR je 6,86 EUR. Z uvedenej analýzy teda jednoznačne vyplýva, že nároky uplatňované žalobcom nie sú primerané ani obvyklé. Žalobca uvádzal, že pri výpočte odmeny vychádza z počtu zastupovaných práv z jeho rozsahu, charakteru autorskej tvorivej zložky. Nebolo preto známe, prečo aj v takýchto vyspelých krajinách, z ktorých vychádzala predmetná analýza, nedospeli k podobnej výške odmeny ako žalobca, pričom bol predpoklad, že v týchto krajinách počet zastupovaných práv je oveľa vyšší ako v SR. V tejto súvislosti pripomenul aj analýzu European Information Society Institute (EISI), ktorá zbierala viac ako 2 roky od autorov, vedcov a používateľov ich skúsenosti s organizáciami kolektívnej správy. Nárok žalobcu sa odvíja od § 56 ods. 1 pôvodného autorského zákona, pričom koncept dvojnásobku bezdôvodného obohatenia žalovaný považoval za nesúladiť s Ústavou SR, čo mala preukazovať aj skutočnosť, že nový autorský zákon upustil od tohto inštitútu, ktorý mal represívnu a sankčnú povahu, čo je v rozpore s konceptom bezdôvodného obohatenia ako takého. Cieľom bezdôvodného obohatenia je zabezpečenie obnovy pôvodného stavu prostredníctvom tzv. uhradzovacej funkcie, aby oprávnenému bolo poskytnuté plnenie v rozsahu, v akom sa na jeho úkor niekto obohatil. Žalobca podľa názoru žalovaného vykonával kolektívnu správu spôsobom, ktorý nie je v súlade s autorským zákonom. Z § 81 ods. 1 písm. a) starého autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy je povinná riadne s náležitou odbornou starostlivosťou uzatvárať s používateľmi, ktorí používajú predmety ochrany alebo s osobami povinnými uhrádzať odmeny podľa tohto zákona zmluvy za primeraných podmienok a za primeranú odmenu. Z predloženej analýzy spoločnosti KPMG vyplýva, že v prípade odmien uplatňovaných žalobcom nejde ani o obvyklé, ani o primerané odmeny. Žalobca podľa žalovaného zneužíva dominantné postavenie na trhu. Nadmerná cenová hladina oproti zahraničiu je indikátorom, že žalobca môže porušovať predpisy o ochrane hospodárskej súťaže. V zmysle viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sa za podnik považuje aj OKS. Súdny dvor EÚ potvrdil aplikáciu súťažného práva na aktivity organizácií OKS. Výška odmien podľa sadzobníka žalobcu je neprimerane vysoká v porovnaní s tým, aké odmeny za rovnaký spôsob použitia diel chránených autorským právom žiadajú kolektívni správcovia autorských práv v iných krajinách EÚ a tým zhoršuje postavenie slovenských hotelov na trhu a ich konkurenčné schopnosť v porovnaní s hotelovými zariadeniami v susedných štátoch. Na preukázanie tohto tvrdenia poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 27.2.2014 č. C-351/12. V danom prípade išlo o spor medzi Ochranným zväzom autorským proti Léčebné lázně Mariánske lázně a.s. Z jedného z výrokov daného rozhodnutia vyplýva, že článok 102 Zmluvy o fungovaní EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že správca požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch alebo požaduje príliš vysoké ceny bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia, svedčí o zneužití dominantného postavenia. Je veľmi pravdepodobné, že ak sa ZHR SR nedohodne so žalobcom na vypořádání nárokov za rok 2015, dôjde k podaniu návrhu alebo podnetu na Protimonopolný úrad SR. Právna úprava uvedená v autorskom zákone je nepostačujúca a v rozpore s Ústavou SR. Autorský zákon napr. vôbec nerieši situáciu, ak v danej oblasti je udelených viacero oprávnení. V tejto súvislosti vyvstávajú otázky, či môžu OKS vyžadovať platbu podľa ich sadzobníka dvakrát alebo prvá platba má vyčerpať platby aj pre ostatné organizácie kolektívnej správy. Zo súčasnej úpravy teda vyplýva, že spôsob stanovovania sadzobníkov je mimo dohľadu štátu. Samotné Ministerstvo kultúry v tejto súvislosti uviedlo, že OKS sú subjekty súkromného práva a spôsob stanovenia odmien uvedených v ich sadzobníkoch je výsledkom súkromnoprávnej dohody medzi zastúpenými autormi a OKS. Na jednej strane štát vytvoril právny rámec na to, aby OKS mohli uplatňovať nároky z kolektívnej správy voči dotknutým subjektom, na druhej strane súčasný právny rámec neumožňuje žiadnu kontrolu vo vzťahu k stanovovaniu primeranosti a obvyklosti odmien. V tejto súvislosti mal byť porušený princíp proporcionality, pretože musí existovať primeraný vzťah medzi verejným záujmom na ochrane autorských práv a prostriedkami a metódami uplatňovanými organizáciami kolektívnej správy. Žalobca odvíjal obvyklosť odmeny od skutočnosti, že v súčasnosti má uzatvorených 218 hromadných licenčných zmlúv. Táto vzorka je pri celkovom počte hotelových a reštauračných zariadení na SR úplne bezvýznamná. Organizácie kolektívnej správy na SR majú v širokej verejnosti veľmi negatívne renomé, ich účelom a cieľom je chrániť autorské práva v jednotlivých odvetviach, ale tieto samotné organizácie nie sú schopné sa ani medzi sebou dohodnúť, hoci by im malo ísť o spoločný záujem a nevyužívajú teda ustanovenia autorského zákona, ktoré im umožňujú tieto poplatky vyberať kolektívne prostredníctvom jedného z týchto subjektov. Naproti tomu organizácie kolektívnej správy medzi sebou ešte súperia, čím predražujú celý systém organizácie kolektívnej správy, ktorý je absolútne netransparentný. V zmysle rozsudku Súdneho dvora C-306/05, konkrétne odseku 45 samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice. Poukázal aj na záver

rozsudku, kde sa uvádza, že "poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos." Mal za to, že ak sa v hotelovom zariadení nenachádza klient, teda nie je obsadené, nedochádza k verejnému prenosu. Z toho dôvodu mal za to, že je nutné zohľadniť obsadenosť hotelového zariadenia.

18. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 16.12.2016 uviedol, že analýza predložená žalovaným bola vypracovaná spoločnosťou KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR v septembri 2016. Primárne zdroje predstavovali dáta poskytnuté zväzmi hotelových a reštauračných zariadení a rozhovory so zástupcami a zamestnancami organizácií kolektívnej správy autorských práv jednotlivých krajín. V analýze nie je uvedené, o aké dáta išlo ani od ktorých kolektívnych správcov autori čerpali informácie, aké informácie zistili. Od žalobcu, ako jednej z posudzovaných organizácií, autori žiadne informácie nepožadovali. Sekundárny zber informácií čerpal z dát štatistického úradu Európskej komisie, dokumentov poskytnutých klientom a dostupných sadzobníkov. Nie je zrejmé, aké dokumenty poskytlo ZHR SR autorom, autori tiež nemali k dispozícii a nezohľadňovali všetky sadzobníky v porovnávaných krajinách. Samotní autori analýzy konštatovali, že vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií a nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi. Analýza vychádza z porovnania krajín - Taliansko, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Španielsko, Švajčiarsko, ČR a SR, pričom boli vybrané v spolupráci so zadávateľom a spracovateľský tím s výberom súhlasil. Výber štátov žalobca považoval za účelový, kedy napr. vo Švajčiarsku nedochádza k výberu poplatkov za verejný prenos v izbách ubytovacích zariadení, v Rakúsku sa nepodarilo vôbec zistiť výšku poplatkov za ďalší verejný prenos atď., čo znamenalo umelé a nie nevýznamné skreslenie porovnávaných sadzieb. Zároveň mal za to, že komparáciu len 8 vybraných krajín z celkového počtu 46 krajín v Európe, z toho 28 členských krajín EÚ, nemožno považovať za reprezentatívnu s relevantnou vypovedajúcou hodnotou. Z analýzy ďalej nie je jasné, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela, keďže tento pojem sa odlišuje v rôznych krajinách sveta, pričom určenie obsahu tohto pojmu je nevyhnutné, aby štúdia mohla vykonávať komparáciu sadzieb organizácií kolektívnej správy na rovnakom základe. V ČR sa za autora audiovizuálneho diela považuje výhradne režisér, pričom v SR je to najmä (príkladom) režisér, autor scenára, autor dialógov a autor hudby, avšak aj napr. kameraman, scénograf, autor výtvarnej zložky a pod., pričom žalobca spravuje práva všetkých uvedených autorov. Žalobca sa vyjadril k jednotlivým krajinám, pričom analýza v jednotlivých krajinách často nezahŕňala všetky organizácie kolektívnej správy, obzvlášť tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Autori tiež neboli schopní pri viacerých krajinách ani približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Analýza tak vykonáva porovnanie odmien, ktoré majú odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Samotný výpočet výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte porovnávaných krajín a takto určený poplatok sa uvádza, ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine skutočne vyberá, čo však tak nie je. Ide o účelové a jednostranne arbitrárne určené kritérium, ktoré vychádza z predpokladu, že ceny tovarov, služieb a pod. možno v daných krajinách považovať za niekoľkonásobne nižšie, než aké v skutočnosti sú, a to len podľa pomeru HDP daných krajín voči HDP SR. K analýze European Information Society Institute žalobca uviedol, že toto občianske združenie ju vypracovalo z vlastnej iniciatívy, ide o prácu autorov ako súkromných osôb, ktorých osobné názory publikuje. O autoroch správy je všeobecne známy ich negatívny postoj voči existencii a činnosti organizácií kolektívnej správy v SR. Vzhľadom na to predmetná správa nenašla odozvu v odborných kruhoch ani u príslušných orgánov, a preto ju nemožno považovať za relevantný zdroj informácií. Vo vzťahu k zneužívaniu dominantného postavenia na trhu uviedol, že ZHR SR v roku 2015 už podalo podnet na Protimonopolný úrad SR, ktorý odpovedal, že vecou sa nebude zaoberať. Úrad sa aj v roku 2016 zaoberal podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy vzhľadom na charakter posudzovanej veci podnet takisto odmietol. Ministerstvo kultúry SR je riadne oboznámené so sadzobníkom žalobcu a nikdy nevznieslo námietky o porušovaní povinností žalobcu.

19. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 09.01.2017 uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia, taktiež z pohľadu ubytovacích zariadení, ktoré majú nízku obsadenosť sa takýto nárok uplatňovaný žalobcom javí ako neprimeraný a nespravodlivý a v zmysle § 3 ods. 1 OZ by takýmuto výkonu práva nemala byť poskytnutá ochrana. Žalobca odvíja svoj

sadzobník len od typu zariadenia (napr. penzión, hotel*, hotel**, atď.) a od počtu zariadení v tomto ubytovacom zariadení, pričom Q. a OZIS prihliada aj na reálnu vyťaženosť hotela a ponúkajú aj možnosti uplatnenia zľavy. Skutočnosť, že sadzobník žalobcu bol akceptovaný inými subjektmi, ktoré sú k tomu v podstate donútené, je právne irelevantná z pohľadu obvyklosti odmeny, pokiaľ je samotná odmena neprimeraná. Pri stanovení výšky obvyklej odmeny nemožno automaticky vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Čo sa týka spochybňovania analýzy KPMG, zdroje pre konkrétne dáta autori vždy uvádzali v relevantnej časti dokumentu. Vzorka sedem štátov z európskej dvadsať osmičky činí 25% vzorku, ktorá je pri prieskumoch štandardnou, zahŕňa dva štáty susediace so SR, dva štáty s najsilnejšími ekonomikami v rámci EÚ aj štát s geografickými veličinami podobnými SR. Žalobca poukázal na fakt, že analýza KPMG nedefinuje, kto spadá pod pojem autor audiovizuálneho diela, analýza má však za cieľ porovnať licenčné platby hotelových a reštauračných zariadení OKS vo vybraných krajinách a nemala za cieľ definovať obvyklú odmenu v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) AZ. Použitá metodika je podľa žalovaného obvyklá pre takýto typ analýzy a poskytuje hodnotný pohľad na výšku odmien v predmetných krajinách a môže slúžiť ako základ pre stanovovanie obvyklej, resp. optimálnej výšky odmeny uhrádzanej OKS. Zároveň žalovaný uviedol, že legislatívne opomenutie riešenia naliehavého právneho záujmu v prípade, že by došlo k prieniku kompetencií dvoch alebo viacerých OKS je v rozpore s ust. čl. 1 ods. 1, čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 Charty základných práv Európskej únie.

20. Podľa § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (autorský zákon) v znení účinnom od 1.1.2016, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

21. Podľa § 5 ods. 14 zákona č. 618/2003 Z.z. (autorský zákon) v znení účinnom do 31.12.2015, verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

22. Podľa § 18 ods. 2 písm. h) cit. zákona, autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejný prenos diela.

23. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) cit. zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

24. Podľa § 57 ods. 1, 2 cit. zákona, nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora. Ak autor alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu, udelí inej osobe výhradnú licenciu alebo ak je inej osobe zverený výkon majetkových práv autora na základe zákona, právo domáhať sa nárokov podľa § 56 ods. 1 písm. b) až e) má len táto osoba; právo autora alebo osoby, ktorá má majetkové právo k dielu, domáhať sa ostatných nárokov vrátane nárokov vyplývajúcich z použitia diela nad rozsah udelenej výhradnej licencie zostáva nedotknuté.

25. Podľa § 78 ods. 1 cit. zákona, účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona (ďalej len "kolektívna správa") je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

26. Podľa § 78 ods. 4 písm. b) cit. zákona, kolektívna správa sa vykonáva najmä v týchto odboroch: verejný prenos predvedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami.

27. Podľa § 79 ods. 1 cit. zákona, organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

28. Podľa § 81 ods. 1 písm. i), j), k) cit. zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to neehospodárne; vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojim vyúčtovacím poriadkom; viesť evidenciu vybraných odmien, primeraných odmien, náhrad odmien a príjmov z vydaného bezdôvodného obohatenia a umožniť nositeľovi práv na požiadanie kontrolu správnosti jemu uhradenej odmeny, primeranej odmeny, náhrady odmeny či prípadného príjmu z bezdôvodného obohatenia.

29. Podľa § 81 ods. 1 písm. h) cit. zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa

1. používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje,
2. dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia,

30. Podľa § 82 ods. 1 a 2 citovaného zákona ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy alebo s právnickou osobou združujúcou používateľov na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona (ďalej len "spravované predmety ochrany"), môže, ak ide o licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo používateľ, a ak ide o kolektívnu licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd. 8) Súd pri určení obsahu zmluvy prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia, na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany bude používať, a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h).

Používateľ môže použiť spravované predmety ochrany, ak podá návrh na začatie konania podľa odseku 1 najneskôr v lehote 30 dní, odkedy začal používať spravované predmety ochrany, alebo odkedy mu zaniklo právo na použitie spravovaných predmetov ochrany a zároveň v súlade s odsekom 3

a) sa dohodne s organizáciou kolektívnej správy na ukladaní peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany na osobitný účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený organizáciou kolektívnej správy podľa § 81 ods. 1 písm. u) alebo

b) preukáže v tejto lehote organizácii kolektívnej správy

1. záručnou listinou vznik bankovej záruky 11) za splnenie záväzku na zaplatenie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany alebo

2. notárskou zápisnicou uloženie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do notárskej úschovy alebo

3. uznesením súdu prijatie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do úschovy súdu.

31. Podľa § 83 ods. 1 a 2 citovaného zákona ministerstvo vykonáva dohľad nad výkonom kolektívnej správy preverovaním plnenia povinností organizáciami kolektívnej správy pri výkone kolektívnej správy, ako aj získavaním a vyhodnocovaním informácií a podkladov súvisiacich s výkonom kolektívnej správy. Ministerstvo je pri výkone dohľadu podľa odseku 1 oprávnené

a) vyžadovať informácie, doklady alebo iné podklady potrebné na riadny výkon dohľadu od organizácie kolektívnej správy, ako aj inej osoby, ktorá disponuje alebo by mohla disponovať takýmito informáciami alebo podkladmi,

b) zisťovať, či organizácia kolektívnej správy plní povinnosti podľa § 81 ods. 1 až 3,

c) určovať organizácii kolektívnej správy primeranú lehotu na nápravu zistených nedostatkov,

d) uložiť pokutu,

e) odňať oprávnenie.

32. Podľa § 84 ods. 1 cit. zákona, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

33. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

35. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, a najmä s prihliadnutím na obsah vyššie citovanej zákonnej úpravy, súd konštatuje, že uplatnený nárok žalobcu je v plnom rozsahu dôvodný.

36. Je nesporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, vykonáva kolektívne uplatňovanie a kolektívnu ochranu majetkových práv zastúpených autorov. Predmet jej činnosti tvorí spravovanie práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V tejto súvislosti súd poukazuje na obsah oprávnenia č. X/XXXX, udeleného žalobcovi Ministerstvom kultúry SR. Pre ustálenie teoretickoprávnych východísk rozhodnutia vo veci samej súd uvádza, že autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktoré sa v empirickom vyjadrení prejavujú v podobe vytvorenia diela. Autorské právo vzniká teda práve okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami (§ 15 autorského zákona č. 618/2003 Z.z.). Týmto okamihom sa na autora, ako subjekt hmotnoprávne oprávnený, viažu oprávnenia zahŕňajúce v sebe nielen osobnostný aspekt, tzv. osobnostné práva ale aj oprávnenia, ktoré autorovi umožňujú rozhodnúť sa slobodne a bez obmedzení o spôsobe použitia jeho diela, tzv. majetkové práva. Majetkové právo ako súčasť autorského práva preto v sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie svojho diela ale aj jeho právo udeľovať súhlas na jeho použitie inej osobe a určenie si odmeny za udelenie tejto možnosti. Podľa názoru súdu práve špecifickosť a do určitej miery až reálna hmotná neuchopiteľnosť autorského práva, spôsobila, že zákonodarca musel reflektovať túto skutočnosť prostredníctvom takej právnej úpravy, ktorá by umožnila reálnu vymožitelnosť nárokov autorov. Zvolil si inštitút kolektívnej ochrany a správy majetkových práv autora. Podľa názoru súdu práve autori diel (ku ktorým vykonáva správu žalobca) reálne nemajú možnosť zistiť, skontrolovať a ani overiť rozsah použitia ich diel inými subjektmi. Je to vylúčené s prihliadnutím na technické možnosti šírenia informácií v dnešnej dobe, charakter chráneného predmetu- diela (ktorý je v tomto prípade výsledkom tvorivej duševnej činnosti viacerých autorov) ako aj veľké, temer neobmedzené množstvo potenciálnych užívateľov. Z tohto dôvodu predstavuje kolektívna ochrana práv špeciálny inštitút, ktorý má vytvárať určitú možnosť vyrovnania medzi právami autorov na jednej strane a právami a dopytom užívateľov na strane druhej. Stále však treba mať na zreteli, že aj keď kolektívna ochrana, ako už vyplýva z jej názvu, predstavuje kolektívny spôsob uplatňovania práv viacerých subjektov, autorské právo a aj majetkové práva autorov zostávajú v nezmenenom kontexte zachované. Znamená to, že je to stále autor, ktorému prináleží právo na odmenu. Skutočnosť, že si toto právo uplatňuje prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, nemôže byť v jeho neprospech ani v rozpore s Ústavou SR.

37. Zákon umožňuje organizácii kolektívnej správy uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, ktorými dáva nadobúdateľovi súhlas s použitím diel, ku ktorým spravuje práva. Na strane nadobúdateľa vzniká povinnosť uhradiť odmenu. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení kolektívna správa sa vykonáva aj v rámci verejného prenosu predvedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) autorského zákona č. 618/2003). Žalobca je v zmysle zákona povinný vykonávať kolektívnu správu riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia, pričom je povinný zastupovať nositeľov práv, s používateľmi uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok, dohodnúť s nimi odmenu a túto vyberať. K povinnostiam žalobcu patrí i domáhanie

sa vydania bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva v prospech nositeľov (všetky tieto povinnosti presne a nezameniteľne špecifikuje zákon v ustanovení § 81 autorského zákona č. 618/2003 Z.z.).

38.V konaní bolo jednoznačne preukázané, že v roku 2015 dochádzalo na strane žalovaného k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu žalobca. Žalovaný nerozporoval, že prevádzkuje hotelové zariadenia kategórie 3*, pričom ponúka ubytovanie v 35 dvojlôžkových izbách a dvoch apartmánoch s LCD TV káblovým príjmom (túto skutočnosť má súd za preukázanú, nakoľko samotný žalovaný tieto údaje poskytuje na svojej oficiálnej webovej stránke). Rovnako bolo preukázané, že medzi sporovými stranami (resp. ich zástupcami) dochádzalo k rokovaniam o možnosti uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy, avšak k jej uzavretiu nedošlo. Je nesporné, že sadzobník žalobcu bol zverejnený (a to aj v rozhodnej dobe) na jeho oficiálnej webovej stránke. Pre hotel kategórie 3* bola stanovená licenčná odmena o výške 26,-Eur za jedno zvukovoobrazované zariadenie. Je nutné dodať, že vo všeobecnosti hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovoprávnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diel a to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať. To ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde je irelevantné. Ak teda žalovaný zjavne disponoval viacerými TV nosičmi, ktoré už vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel (aj diel, práva ku ktorým spravuje žalobca) a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, dochádzalo k jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena. V tomto prípade však samotná odmena nie je ekvivalentom zmerateľným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný autorský zákon, podľa názoru súdu primerane, reflektuje možnosť nastania takejto situácie aj v znení zákonných ustanovení a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnene zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie, stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu. Najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti riadnej kontroly, autori diel, práva ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je zákon v ustanovení § 56 ods. 1 autorského zákona prísnejší a reštriktívnejší.

39.Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa súd zaoberal jednotlivými argumentmi žalovaného, ktorý považoval uplatnený nárok za nezákonný, neprimeraný a dokonca v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

40.Argument žalovaného, že žalobca v žalobe neuviedol, aké konkrétne diela mal šíriť technickými prostriedkami a či sú tieto skutočne dielami autorov, ktorí boli združení v autorskej spoločnosti žalobcu, považuje súd za nedôvodný. Súd súhlasí v tomto prípade s názorom žalobcu, že realizácia autorských práv v tomto prípade by bola prakticky vylúčená, keby si ju mali uplatňovať resp. kontrolovať samotní autori. Je nutná ich kolektívna ochrana, ktorá ich požiadavky a práva zastrešuje v rámci jednej inštitúcie, čo umožňuje následnú možnosť komunikácie s potencionálnymi nadobúdateľmi. Vzhľadom na množstvo chránených diel a autorov je vznesenie požiadavky na konkrétnu špecifikáciu spravovaných diel účelové a z praktického hľadiska úplne nezmyselné. Okrem toho zoznam nositeľov chránených práv je uverejnený na webovej stránke žalobcu, teda sa s ním mal žalovaný možnosť kedykoľvek oboznámiť. Taktiež táto požiadavka nekorešponduje už z vyššie vymedzeným princípom hromadnej licenčnej zmluvy, ktorá dáva zmluvnej strane len príležitosť, resp. možnosť právo užívať, skutočný počet použití diel je následne irelevantný.

41.Žalovaný rovnako nesúhlasil s tým, že v rámci tohto užívania sa jedná o verejný prenos diel. Jeho odkaz na trestný zákon, ktorý chcel aplikovať pre vymedzenie pojmu " verejný" je, v tomto prípade, neadekvátny. Súd odkazuje na závery vyššie špecifikovaných rozhodnutí Súdného dvora EÚ, ktoré jednoznačne uvádzajú, že ak prevádzkovateľ hotela poskytuje svojim hosťom na izbách aj televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom uskutočňujúcim verejný prenos. Obdobný záver prijala aj Komisia ES vo výzve zo dňa 18.10.2005. Okrem toho samotný autorský zákon v ustanovení

§ 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos nasledovne: verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, ani zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos. Preto súd nemôže súhlasiť s výkladom zákona tak, ako to realizoval v rámci svojej procesnej obrany žalovaný.

42. Ďalším argumentom žalovaného bolo, že hoci žalobca má zverejnený sadzobník odmien, spôsob výpočtu jednotlivých odmien je nejasný. Nie je podľa neho zrejmé na akom základe dospel k určeniu ich výšky. Po nahliadnutí do Sazobníka žalobcu však súd k rovnakému záveru nedospel. Spôsob výpočtu sadziab v Sazobníku je zrejмый, odvíja sa od kategórie hotela a počtu izieb. Požiadavka žalovaného, že výška sadzby by sa mal odvíjať od skutočnej obsadenosti hotelovej izby a skutočne realizovaného prenosu diela, postráda možnosť realizácie v praxi. Vzhľadom na množstvo diel, ktoré spadajú pod správu žalobcu, by bolo reálne nemožné, aby sa vykonávala konkrétne kontrola počtov ich použitia. Taktiež obsadenosť izieb, hoci technicky by ju bolo možné vykazovať, by predstavovala parameter, ktorého praktické vykazovanie a osvedčovanie by bolo neúmerne zaťažujúce. Taktiež by prihliadnutie na túto skutočnosť v podstate negovalo charakter autorskej odmeny, ako protiplnenia za určitú možnosť použitia diela. V tejto súvislosti súd dodáva, že hoci autorské práva, ich kolektívna ochrana a nároky z nich vyplývajúce predstavujú inštitúty, obsahovo zahrňujúci viaceré dielčie oprávnenia tak osobnostného ako aj majetkového charakteru, predsa len sa aj na ne vzťahuje zásada ponuky a dopytu. V prípade, že žalovaný nesúhlasil s jasne a zrozumiteľne špecifikovanou odmenou, ktorej úhradu pri udelení licencie žalobca požadoval, nemusel vo svojom ubytovacom zariadení inštalovať TV prijímače. Okrem toho sa javí ako minimálne zvláštne, že pre rozhodnú dobu žalovaný uzavrel hromadné licenčné zmluvy s inými organizáciami kolektívnej správy, a to za podmienok nimi stanovenými v obdobných Sazobníkoch a so žalovaným takúto zmluvu uzavrieť odmietol.

43. Hlavným argumentom žalovaného bolo to, že kolektívna správa práv autorov, tak ako je momentálne realizovaná žalovaným je maximálne netransparentná a že odmeny, ktorých zapltenie žalobca požaduje za udelenie licencie sú neprimerané a v porovnaní s ostatnými členskými štátmi aj dvojnásobne drahšie. Za účelom osvedčenia tohto svojho tvrdenia doložil do spisu analýzu licenčných platieb vypracovanú KPMG Česká republika, s.r.o., správu o fungovaní kolektívnej správy na Slovensku z 9/2014 vypracovanú European Information Society Institute. Súd v tejto súvislosti uvádza, že záver analýzy poukazoval na vyššie odmeny vyplácané v SR oproti iným porovnávaným štátom a rovnako v samotnej správe bolo poukázané, resp. boli vytýkané viaceré problémy a nedostatky právnej úpravy. Súd v tomto konaní nie je orgánom oprávneným a kompetentným posudzovať vhodnosť, primeranosť a transparentnosť platnej a účinnej právnej úpravy. Tieto podnety a závery vyhotovených analýz by nepochybne mohli rozprúdiť odbornú debatu a konfrontáciu, ktorá by mohla následne vyústiť do prijatia iného zákonného rámca, avšak táto musí byť realizovaná na inom fóre, nie v konaní pred súdom. Súd je pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný zákonom i Ústavou, naopak nie je viazaný žiadnymi závermi prijatými nezávislými inštitúciami. Okrem toho je zrejмый, že aj predložená analýza bola vypracovaná bez účasti či už žalobcu, alebo inej organizácie kolektívnej správy v SR, bez akejkoľvek diskusie s kompetentnými štátnymi orgánmi. Aj v našom právnom poriadku súd, za určitých zákonom aprobovaných okolností, môže eliminovať znenie zákona pri jeho aplikácii na ustálený skutkový stav, avšak aj v tomto prípade len do takej miery, aby nedošlo k výslovnému obchádzaniu účinného znenia platnej právnej úpravy. V tomto prípade zákonná úprava autorských práv, ako bolo vyššie naznačené, neeliminuje výšku určenia odmeny pri hromadnej licenčnej zmluve konkrétnymi kritériami. Samozrejme aj tu sa musí aplikovať ustanovenie § 45 autorského zákona, ktoré stanovuje, že odmena a spôsob jej určenia musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela. Na druhej strane nemožno opomenúť, že v tomto prípade sa jedná o kolektívnu ochranu a uplatňovanie práv veľkého množstva subjektov, kedy jednotlivé majetkové práva sú rozsahovo ale aj obsahom prakticky neuchopiteľné a nemožno ich vykonávať na štandardnej záväzkovoprávnej báze. Preto súd nemôže len z predložených analýz prijať záver o neprimeranosti uplatňovanej odmeny, nakoľko výsledky v analýzach nevie po obsahovej stránke verifikovať. Okrem toho súd sa v tomto prípade stotožňuje s argumentáciou žalobcu, ktorý poukazuje na rôznorodosť obsahu jednotlivých právnych pojmov používaných v autorskom práve a pri kolektívnej správe, kedy ich komparácia je nevyhnutná pre potreby prijatia relevantných záverov. Je zrejмый, že len samotná skutočnosť, že na území SR organizácie kolektívnej správy majú v sadzobníkoch vyššie odmeny v porovnaní s inými štátmi, nemôže odôvodniť záver o ich neprimeranosti. Dôvodom

je naozaj široký koncept kolektívnej ochrany, charakter tohto inštitútu, kedy by prijatie tohto záveru vyžadovalo porovnanie viacerých kritérií a zohľadnenie viacerých skutočností. Súd preto v konaní nemohol prijať záver o neprimeranosti uplatňovaných odmien zo strany žalobcu a teda ani záver o zneužívaní jeho dominantného postavenia na trhu.

44. Podstatný dôvod vyhovenia žalobe však vychádza z nasledujúcej argumentácie. Procesná obrana žalovaného kladie dôraz na neprimeranú výšku uplatňovaných odmien, ktoré podľa jeho názoru zasahujú do jeho práva podnikat' a ohrozujú jeho postavenie ako podnikateľa. Práve tu je nutné poukázať na ustanovenie § 82 autorského zákona, ktoré umožňuje používateľom domáhať sa určenia obsahu hromadnej licenčnej zmluvy na súde. Práve v tomto konaní súd pri určení obsahu zmluvy, musí prihliadnuť na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia, tak ako to predpokladá zákon. Znamená to, že predmetom tohto konania môže byť aj určenie odmeny v rámci hromadnej licenčnej zmluvy. Samotný zákon teda pripúšťa možnosť domáhania sa ochrany oprávnených záujmov používateľa na súde. Dokonca priznáva užívateľovi možnosť užívať spravované predmety ochrany (aj bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy) a to za určitých podmienok (ak podá návrh najneskôr v lehote 30 dní odkedy začal používať spravované predmety ochrany, dohodne sa s organizáciou na uložení peňažných prostriedkov alebo je preukázané vznik bankovej záruky, uloženie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do notárskej úschovy, alebo uloženie peňazí do úschovy súdu). Samotný zákon v ustanovení § 82 ods. 3 odkazuje pri určení výšky zložených peňažných prostriedkov, okrem iného, aj na sadzobník odmien organizácie kolektívnej správy. Z vyššie uvedeného možno prijať záver, že zákon recipročne myslel aj na ochranu práv užívateľov, a zabezpečil, aby títo neboli bezdôvodne vylúčení z užívania predmetov ochrany v prípade vzniku problémov pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv. Je logické, že aj v tomto prípade zákon stanovuje rámec a odôvodnené podmienky, za ktorých takto užívateľ môže postupovať. Súd má za to, že predmetom konania o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy je okrem iného aj skúmanie primeranosti odmeny, práve v tomto konaní by súd mohol prihliadať na argumentáciu uplatňovanú v tomto konaní žalovaným. Nakoľko ale žalovaný v tomto prípade užíval predmety ochrany bez toho, aby podal žalobu o určenie obsahu zmluvy na súd, svojvoľne, obchádzajúc zákonný rámec, porušil svoje zákonné povinnosti. Žalovaný neustále v konaní poukazuje na nezákonnosť a netransparentnosť konania žalobcu, ktorý sa však pri svojom konaní paradoxne vždy pohyboval v medziach zákona. Sám však na obranu svojich práv nezvolil zákonný spôsob a to podanie žaloby o určenie obsahu zmluvy, ale jednoducho užíval predmety ochrany bez platenia akejkoľvek, hoci aj čiastočnej, odmeny. Týmto jednoznačne neoprávnené zasiahol do autorských práv, hoci kolektívne spravovaných.

45. Predmetom tohto súdneho konania nemôže byť preto skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatňuje v Sadzobníku, ale len to či žalovaný svojim konaním zasiahol do spravovaných práv. Autorský zákon, ktorého aplikáciu nespochybňovala ani jedna zo sporových strán, vymenúva oprávnenia a nároky autorov (pri kolektívnej správe organizácií kolektívnej správy), ktoré si tento môže uplatniť v prípade neoprávneného zásahu. Bez akýchkoľvek ďalších podmienok zákon stanovuje, že má nárok aj na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Hoci sa súd stotožňuje s tvrdením žalovaného, že zmyslom inštitútu vydania bezdôvodného obohatenia je vydanie majetkového prospechu získaného v rozpore so skutkovým a právnym usporiadaním vzťahov medzi stranami, teda v podstate navrátenie veci do pôvodného stavu právnej rovnováhy, nemôže prisvedčiť názoru, že z tohto dôvodu je ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona v rozpore s Ústavou. Hoci v tomto ustanovení sa spomína povinnosť vydať "bezdôvodné obohatenie" a je stanovená konkrétna vypočítateľná výška tejto povinnosti, nemožno v tomto prípade trvať výlučne na uhradzovacej funkcii tohto inštitútu. Vychádzajúc z kontextu celého autorského zákona inštitút bezdôvodného obohatenia v tejto právnej úprave v sebe nesie aj represívny a sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti. Hoci aj podľa názoru súdu použitie termínu bezdôvodného obohatenia v tomto ustanovení nie je najšťastnejšie a môže zvádzať práve k takej interpretácii, akú v konaní zvolil žalovaný, treba prihliadnuť nielen na jeho gramatický, ale aj systematický a logický výklad. Podľa názoru súdu zákonodarca v tomto prípade mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností dotknutých subjektov (autora a používateľa) ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do práv autora. Okrem toho nemožno opomenúť ani požiadavku zakotvenú priamo v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, bod 58 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1, ktorou dochádza k apelácii na členské štáty, aby zabezpečili prísny a účinný systém ochrany práv, ktorý bude mať zároveň odrádzajúci účinok. V tomto kontexte sa preto vyššie citované ustanovenia autorského

zákona súdu nejaví ako neprimerané a už vôbec nie také, ktoré by bolo v nesúlade s Ústavou SR. Jeho aplikácia prichádza do úvahy práve v tomto konaní, nakoľko žalovaný neoprávneným používaním predmetu ochrany, zasiahol do práv autorov. Preto uplatnenie si plnenia v zmysle tohto ustanovenia je zákonom aprobovaný a primeraný postup organizácie kolektívnych práv. Súd v tejto súvislosti uvádza, že výška bezdôvodného obohatenia bola uplatnená správne, nakoľko samotný zákon odkazuje pri jej určení na dvojnásobok odmeny obvyklej. V tomto konaní nie je sporné, že žalobca stanovil výšku odmien v Sadzobníku rovnako pre všetkých potenciálnych užívateľov a teda cena obvyklá sa odvíja z obsahu tohto dokumentu. Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaný mal vo svojej hotelovej prevádzke 37 televíznych prijímačov, pričom cena za jedno technické zariadenie bola pre hotely kategórie 3* stanovená na sumu 26,-Eur. Obvyklá odmena teda činila 962,-Eur a jej dvojnásobok sumu 1.924,-Eur.

46. Okrajovo sa súd zaoberal tiež tvrdením žalovaného o údajnej neexistencii riadnej štátnej kontroly činnosti organizácii kolektívnej správy. Súd nie je oprávnený riešiť stav právnej úpravy v tejto otázke, avšak má za to, že v ustanovení § 83 autorského zákona č. 618/2003 Z.z. sú riadne a pomerne široko vymedzené kompetencie Ministerstva, ktoré je oprávnené nielen vyžadovať potrebné informácie a doklady od organizácie kolektívnej správy, ale po zistení nedostatkov určovať i lehotu na ich odstránenie, uložiť pokutu a dokonca odňať pridelené oprávnenie. Aj z tohto dôvodu má súd za to, že ak by žalobca nepostupoval pri rokovaniach so žalovaným ohľadne uzavretia licenčnej zmluvy v súlade so zákonom, tento sa mal obrátiť práve na Ministerstvo.

47. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a to nielen v časti uplatnenej istiny ale aj v časti o zaplatenie úroku z omeškania. Tento bol uplatnený v zákonnej výške a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Už vo výzve zo dňa 7.10.2015 požadoval žalobca od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia. Nakoľko k jeho zaplateniu žalovaným nedošlo, dňa 27.5.2016 bol s jeho zaplatením jednoznačne v omeškani. Od tohto dátumu si žalobca uplatňoval úrok z omeškania v petite žaloby.

48. V rámci písomného podania zo dňa 9.1.2017 žalovaný navrhol, aby súd konanie v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku prerušil a aby sa v zmysle ustanovenia čl. 125 ods. 1 v spojení s čl. 130 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia § 18 ods. 1 písm. d) zákona o organizácii Ústavného súdu obrátil na ústavný súd s návrhom na rozhodnutie o súlade ustanovení autorského zákona a to § 56 ods. 1 písm. g) a § 81 ods. 1 písm. j) a o súlade ustanovení nového autorského zákona a to § 155 a § 160 ods. 2 písm. c) s článkami 1 ods. 1, 2 ods. 2 a 35 ods. 1 v spojení s čl. 16 Charty základných práv EÚ a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Mal za to, že uloženie povinnosti platiť podnikateľom odmeny za použitie predmetov ochrany spôsobom, ktorý je výlučne v kompetencii OKS bez toho, aby nad týmto procesom bol vykonávaný dohľad Ministerstva kultúry ako príslušného orgánu štátu predstavuje obmedzenie práva na podnikanie, keďže takýto postup je v rozpore s princípom proporcionality alebo primeranosti. Princíp proporcionality je vyjadrením požiadavky toho, aby v právnom štáte existoval primeraný pomer medzi ochranou verejného a súkromného záujmu a aby prostriedky použité na dosiahnutie určeného cieľa boli odôvodniteľné a primerané. Koncepcia ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona je v rozpore s podstatou bezdôvodného obohatenia, ktoré v tomto ustanovení nadobúda sankčnú a represívnu povahu. Ustanovenie § 81 ods. 1 písm. j) autorského zákona je všeobecné a neurčité, kedy každá OKS má vlastné pravidlá určovania primeraných odmien, vlastné pravidlá ich výberu a prerozdelenia. Absentuje tu zákonný limit a určujúce kritéria pre stanovovanie sadzobníkov odmien. Toto legislatívne opomenutie je v rozpore s princípom obmedzovania moci, ktorá musí byť vykonávaná len na základe a v medziach ústavy, spôsobom a v rozsahu určenom zákonom.

49. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania.

50. Podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

51. Súd zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu špecifikovaného v ustanovení § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, nakoľko napádané ustanovenia nepovažuje za také, ktoré by svojím obsahom boli v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Pri ich výklade je totiž nutné zohľadniť

kontext celého právneho predpisu, zámer a ciele zákonodarcu, a najmä špecifickosť predmetu úpravy. Vzhľadom na tieto kritéria súd považuje právnu úpravu v autorskom zákone za súladnú s Ústavou SR, z tejto právnej úpravy vychádzal aj pri rozhodovaní v tejto veci, pričom zdôrazňuje, že zmena zákonného znenia a prijatie inej právnej úpravy nie je v jeho kompetencii. Súd je viazaný platným a účinným znením zákona, podľa tohto sa riadi a tento aplikuje pri rozhodovacej činnosti.

52.Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53.O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v spore plný úspech, a preto mu prislúcha nárok na náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).

Proti časti rozhodnutia, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania, odvolanie nie je prípustné (a contrario § 357 Civilného sporového poriadku).